

Marko Kravos

V tretje gre rado

Ribji zev

Sredi ničesa je za piko nečesa, kot klica.
Na sredi, v zevu med zobovjem v čeljustih,
nekakšen ležaj, vez in sklep v koščениh ustih,
ki se bočijo od zenita do nadira.

Kje kopna zemlja? Pod čelado nebeško,
sredi neznanskega morja se zvirna riba,
riba faronika. V čolnu nekdo igra na trstiko
uspavanko. Rastaplja led. Voda narašča.

Nič tako hudega, če se žrelo zapre:
homo erectus je bil najprej ameba.
Voda oživlja, preživlja in umiva.
Začeti od kraja. Kot ikra iz goltanca.

Votlina, družina

Pečina v hribu, globoka jama.
Na morju razvneto oko.
Iz zemlje se noč razliva,
na zahodu vse ožarjeno.

Brlenje morja neznanskega,
gluha noč z visokega brega.
Mrak in zarja sta se razšla,
brat in sestra si hrbet kažeta.

Rahlo, potihlo si mati in sin
stisneta roko, zajameta sapo
kot nekoč davno ob rojstvu,
zdaj v spomin in slovo.

Pesem iz rjuhe

Voščena, prosojna rjuha
se v vetru suši in napeinja,
tisoč in ena noč v objemih
visi med orehom in jablano.
Sonce liže, briše znamenja.

Davni vzdih, brizgi vrtoglavi,
so postali trni, pesek v sklepkih,
ne spuhtijo več ob vetru, soncu
madeži in gube na uveli koži.
Z mize skotrljajo se orehi.

Kvatrna nedelja si otira lice,
komaj zmore po spokorni poti
med ponedeljkom in soboto,
preko dnevvov in noči v letu.
Žganje komaj še pomaga.

Materinska roka rjuho boža,
jo poškròbi, v mašni prt skrojì,
predela v srajčico za vnuka,
z rdečo nitjo zaróbi nasmeh
na svoji ruti. Nič ni šlo v nič.

Spokorna pesem

Za hrbtom hiša in vrt. Greš? Grem.
Koliko poti pelje v Rim?
Kako pridem peš v Jeruzalem?
Roka se dvigne v pozdrav
in druga tudi, v znak vdaje.

Navzdol gre sàmo, potem čez hrib
spokorno sklonjen, zbrano v neznano.
Z drenovo palico, s školjko za miloščino
poromati odet v raševino
na polje zvezd, v Kompostelo.

Kot je bilo zapisano: morje bo slano
od strtih gradov, kesanja in bolečin.
Za mrzlo spoznanje, brušeno modrino,
za vse že spočeto in nikdar rojeno
so pravni dar solze, znoj in urin.

Le kdaj ob kresu skliče kraljica neba
vse svoje vdane k makovi mizi.
Od stiske velike mi je šlo iz glave,
kako človeku ob svežem prtju odleže,
kako ga drobno zrnje v sanje vzame.

Žvenketava luna snema z ljudi
domišljave glave, s poljubi zdravi rane.
Od robide ni soka, ko otisneš trnje,
v jakobovi školjki zacinglja,
ko s trave od sočutja kane.

Mož na oblaku

Pavletu Merkuju

Ne tu ne tam,
ne prej ne potlej,
z oblaka šele
ugleda tam spodaj sebe.

Sredi vrveža, blišča in hrupa,
sredi prašnega časa stoji
v zatišni vrtači. Sam
na svoji gredici, med zelišči.

Pelod goji: dišeče besede
razstavlja v zvoke, razporeja
razločke, soglasja, tišine
kot škrat svoje zaklade.

V hiši na dvoje vrat domuje.
Pije sokove matere, njene darove,
prevzame kruh z očetove mize,
glagole seje nad gluho mesto.

Mož na oblaku skomigne,
ko vidi sam sebe z obeh strani meje.
Natakne si škornje,
pretegne si kačje peroti.

Seveda potuje v obe smeri, na dva kraja:
ob pajčevini se vzpenja med prednike,
ob napeti struni se spušča med vnuke.
Svetu pa s čašo tokaja nazdravlja.

Slika

Klavdiju Palčiču

Muzej, na steni slika,
sacrum profanum,
kentaver pri ženski
do zadnjega diha.

Razgaljene sanje
ob živalski sli,
nesmrtno migotanje
lepe nespameti.

Pika pri piki, hlápi.
Kaj jih skupaj drži?
Podoba v pozlati
zakaj oživi?

V sinkopiran utrip
preslikano znanje:
perpetuum omame,
ki daje, jemlje vid.

Svila zastira sled
kačjega pika.
Plankton je lep,
ko se zasvetlika.

Puščica in lok

Napneš, izstreliš. Puščica leti,
njena smer je tvoja izbira,
njen domet je mera tvoje moči.

Sčasoma – spotoma postaneš
sam svoj plen, zrak se zgosti,
krošnja neba se povezne nate,
puščica se ti zlekne k nogi,

postane mačka, prihuljeno čaka,
da ji s tvoje povešene rame
shirani sokol v gobec pade.

Lok in tetiva sta se opustila,
pa ne izdaš božanske Afrodite,
popiješ zvarek in že zanosno
streljaš kozle, mačke srborite.

V tretje gre rado

Vsemirje rime
je noro mrmranje
vse morje na -er
morijo marnje
mar mir ne mrje
trma burne trume
tropoumje stroke
ne rim ne mirje
rodomerje s trte
trstje trnje
kjer trenje
strto smrtje
strese mrkne
skrkne mrest
kar smrk v brk
ne mar ne art
netresk ne crk
strast kakor strah
sreče za prst
eros brez mere
skrb in srbenje
brez rok in vere
čez mrki rob
mrlenje trave
na trg po strup
po srp za spravo

v tretje
gre Rado

Ponikalnica

Je pa slan'ca pomorila
vse te žlahtne ptice pevke.
Na oblasti zlata šiba
novo mašo je zapela.

Sliši klic dramila,
plane iz rdeče omame
domovine sin,
v red brez mej verjame,
evre grabi,
zrine se v svetovni vrh,
brez potomstva si ga mane,
širi skupni trg.

Kadar perje leta,
piške padajo z neba.
Ko potihne reka,
teče ponikalnica.

Kurje oko

Zabóga milega, kako grmi!
Dežja in boga se je bati.
Dež prinaša povodnji,
bog preži ob svoji jablani.

Mačka se gre slepe miši,
vrag pocitra tokaj in tobak.
Kurje oko je jasnovidno,
starost je naše črno zlato.

Borza naš rešnji križ,
satelit je arhangel miru,
vdanim pa mikročip v riti
užitek in ščit proti zlu.

Praznujmo, ko padajo meje
in strehe jezika in dõma!
Kdo pri tej hiši bo zadnji?
Zadnji se najlepše smeje.